

След разпадане на националния меганаратив за единната национална култура, като противодействие и на глобализацията, локалните/регионалните култури добиват все по-голяма значимост и видимост в общественото пространство. Културите и преживяното се използват като част от символния ресурс за поддържане на връзките с мястото на живеене. Инициират се нови тематични музеи, нови етнографски сбирки, появяват се множество частни колекции. Техните стратегии на репрезентация са свързани с местната култура и природа и се обвързват с местната идентичност и туризма. Музеят днес става фрагментарен и териториално децентрализиран. Примери за тематични музеи, изградени по инициатива и със средства на държавата или неправителствени организации, с помощта на оперативни програми или програми за трансгранично сътрудничество на ЕС представят Музеят на розата край Казънлък (1969), Музеят на Дунавския риболов и лодкостроене в Тутракан (1974), Музеят на солта в Поморие (2002), Музеят на виното в парк „Кайлъка”, Плевен (2008), Музеите на мечката в Триград (2008) и парк Витоша, Музеят на лешоядите край Маджарово, на совите (2006), на водното конче в парк Витоша (2008), на киселото мляко в с. Студен извор, община Трън, в това число Ландшафтно-историческият парк „Градището“ в община Гърмен (2013) и др., които репрезентират традиционни технологии и производства, гео-, зоо- и биоразнообразие, природно наследство и др., емблематични за локалната култура и територия.

Глобализацията деконструира границите и строгата профилираност на класическите музеи. Ханс Белтинг изказва мнението, че съвременното изкуство в глобален контекст завзема териториите на някогашната народна художествена продукция. Появява се въпросът дали мястото на една красива маска е в етнографския музей или в музея за изкуство. В единия случай ще отказано място в изкуството в смисъла на „световно изкуство”. В другия тя губи връзка с културата на своя произход и се отчуждава от всякакво местно значение (Белтинг 2013).

Разбирането, че музеите са изправени пред предизвикателството да представят съ-съвременни светове, множество от светове, които съществуват едновременно, т.е. разнообразието от култури в света, девалвира делението на изящни и приложни изкуства. „Светът на изкуството става все по-хетерогенен и все по-малко дефиниран. Това не означава само, че той съдържа множественост в себе си. По-скоро трябва да приемем, че той се променя от едно място до друго. Това важи дори за колекциите, които